

André Kusters
1 Bericht Ontvangen
Carpe Diem

Schrijver: André Kusters
Coverontwerp: André Dooijewaard
ISBN: 9789402177121
© André Kusters

12 november 2009

Lieve Maarten,

Je bent jarig vandaag, gefeliciteerd?

Gefeliciteerd, maar je bent er niet, niet meer.

Ik mis je zo, ik mis je stem, je humor, je alles.

Je bent er niet, je bent dood, verdomme!

Ik weet nog niet hoe het zonder jou moet, hoe ik, hoe ik verder moet leven.

Ik zou blij moeten zijn dat ik er nog ben, dat ik alles nog kan doen wat ik wil, maar ik wil helemaal niets. Het is allemaal zo moeilijk.

Die lul, die, die zak, gelukkig zit hij vast, gelukkig, ik zou niet weten wat ik met hem zou doen als hij nu voor me stond.

Lieve Maarten, ik mis je, fijne verjaardag.

Sven.

Sven sloeg zijn dagboek, nou ja eigenlijk meer jaarboek dicht. Zijn vorige notitie was uit 2007.

Hij vond dat hij wat moest schrijven, zo kon hij het kwijt. Nou ja kwijt voor even. Maar het was nog zo verschrikkelijk moeilijk.

Niemand begreep hem, niemand wilde hem begrijpen, of hij begreep niet wat ze van hem wilden.

Was de wereld vol onbegrip, of was hij dat?

Maarten was dood, dat was zeker, geen twijfel mogelijk. En hij miste hem, elke dag nog, nog elke moment sinds die vroege zondagmorgen 21 juni 2009.

“Zo, dat was echt ge-wel-dig man! Ik heb er echt enorm van genoten.”

“Ja, het was echt goed,” reageerde hij nuchter.

“Doe je dit vaker?”

“Jawel,” zei hij terwijl hij het net gebruikte condoom in de afvalbak gooide.

“Je hebt toch een vriend, weet hij ervan af?”

“Weet die van jou het?”

“Nee, dat wilde ik zo houden ook.”

“Nou, bij mij is het niet zo’n probleem.”

“Ik vind je wel erg leuk, weet je dat.”

“O?”

“Zullen we samen verder gaan?”

“Nee, dat kan niet.”

“O, Waarom doe jij dit dan?”

“Carpe Diem.”

“Wat?”

“Carpe Diem, pluk de dag, geniet van het leven. Dat heb ik van... van een vriend van me. Het kan zomaar voorbij zijn.”

“Och, niet zo depri alsjeblieft zeg...”

Amsterdam, 11 september 2010 – 15:00 – Prinsengracht

“...doe ook maar twee tosti's.”

Sven bestelde voor zichzelf en zijn vriend Casper iets te eten en te drinken op het terras van Café de Prins aan de Prinsengracht. Hoewel de nazomer tot nu toe erg was tegengevallen, was deze dag een positieve uitzondering.

“Wat deed jij toen op 11 september?” vroeg Casper.

“Ik? Ik was op school, ik was zeventien. Jij dan?”

“Thuis. Mijn ouders waren tv aan het kijken toen de uitzending werd onderbroken en toen kwamen vrijwel direct die torens in beeld.”

“Ik ga die dag nooit vergeten. Net als 21 juni vorig jaar.”

“21 juni? O, Maarten, altijd weer Maarten. Overal word hij bijgehaald, hou toch eens op,” zei Casper geïrriteerd.

De man en de vrouw die naast hen op het terras zaten keken verstoord op.

“Dat kan ik niet, of moeilijk. Ik kan verder na maandag...”

“Sorry, dat kwam er wat harder uit dan bedoeld,” verontschuldigde Casper zich, en gaf een knikje naar de tafel naast hen.

“Maandag is het voorbij, hoop ik. Maandag hoort die zak dat hij nog zeker tien jaar in de bak blijft zitten,” zei Sven met een bepaalde genoegdoening in zijn stem.

Sven had de naam ‘Björn’ niet meer uitgesproken sinds de dag dat hij erachter was gekomen dat hij Maarten had vermoord. Sindsdien had hij hem de naam ‘klootzak’, ‘lul’, ‘zak’ en soortgelijke benamingen gegeven.

Twee weken geleden bij het voorkomen van de zaak bij de Rechtbank had hij Björn voor het eerst weer gezien. Hij was veranderd, hij zag er gebroken uit. Net goed, had hij gedacht.

Het was al meer dan een jaar geleden dat Björn Svens beste vriend had aangereden. Een aanrijding die Maarten fataal

was geworden. Maar voor Sven voelde het alsof het ongeluk, of beter gezegd de moord, gisteren was gebeurd.

Sinds 'gisteren' was er wel veel veranderd. Hij woonde nog altijd in de Rozenstraat, waar hij nu samen met Casper het appartement huurde.

Zijn opleiding aan de Vrije Universiteit had hij in de winter al afgebroken. Hij had sinds die tijd een full-time baan bij de Burger Plaza op het Leidseplein.

Eigenlijk wist hij niet zo goed hoe het nu verder moest met hem. Hij was nu zesentwintig, had een HBO-diploma in de richting Vormgeving, maar had eigenlijk geen idee wat hij daar nu verder mee wilde. Misschien Grafische Media studeren, dat leek hem dan wel weer leuk. Of iets nuttigs doen voor de samenleving. Maar wat is nuttig, dacht hij wel eens hopeloos. Hij was hopeloos.

Sinds de dood van Maarten was zijn leven nooit meer hetzelfde geweest. Alles om hem heen was een stuk minder belangrijk geworden. Hij hield van Casper, tenminste zo voelde dat. Hij genoot ook wel van het leven, zoals nu met het zonnetje op zijn hoofd. Maar het was anders, anders dan vroeger. Net of er een filter tussen hem en de rest van de wereld zat. Alles was echt, maar voelde niet echt aan. Zijn gevoel, zijn motivatie, zijn leven was veranderd. Alles was anders, maar waarschijnlijk lag dat alleen aan hem.

"Ben je er nog, schatje?" vroeg Casper.

"Wat?"

"Je lijkt zo afwezig," zei Casper bezorgd.

"Sorry, ik zat even te dromen," verontschuldigde Sven zich.

"Zullen we nadat de rechtszaak is afgelopen op vakantie gaan?"

"Vakantie?" vroeg Sven verbaasd.

"Ja, we zijn nog nooit samen een week weggeweest. Het lijkt me wel een keer leuk. Naar Gran Canaria of zo."

“Gran Canaria? Nee hoor, dat vind ik echt niets. Moet er niet aan denken.”

“Wouter en Alex willen ook wel mee, en...”

“Wouter en Alex? Ik dacht dat je samen wilde?” snauwde Sven.

“Ja, dat kan ook, maar...”

“Nee, ik vind het niets,” kapte Sven de discussie bot af.

“Oké,” zei Casper zacht.

“Twee bier, en de tosti’s. Eet u smakelijk.”

“Dank u wel.”

Hij was wel hard voor Casper. Dat afsnauwen gebeurde hem de laatste tijd wel vaker en Casper was er vaak het slachtoffer van. Hoewel hij van de week ook knallende ruzie met een collega had gehad. Maar dat had hij al weer bijgelegd.

“Sorry,” probeerde Sven het goed te maken.

Er volgde geen reactie van Casper. Hij keek hem alleen maar aan met een blik die alleen Casper hem kon geven. Die blik gaf hem een schuldgevoel, zo’n apart gevoel dat hij het niet kon omschrijven, maar invloed had het wel.

Hij voelde zich schuldig. Terecht ook. Hij had ook schuld. Niet alleen bij Casper, maar ook bij anderen. Maar toch vooral bij Casper. Die jongen had zoveel geduld met hem. Overmorgen was de rechtszaak. De rechtszaak van de eeuw, voor zijn gevoel althans. Die zak zou dan eindelijk zijn vonnis horen. Sinds Björn was opgepakt was Sven hem steeds meer gaan haten. De moordenaar van zijn beste vriend. De reden waarom hij was vermoord? Om niets, om eigen belang. Zijn echte ‘straf’ had Björn natuurlijk al gekregen. Hij was seropositief. Zijn leven zou dan ook nooit meer hetzelfde zijn.

“Gaan we stappen vanavond?” vroeg Casper.

“Ik moet werken tot 1 uur. Voor mij heeft dat niet zoveel nut meer dan. Maar jij mag wel gaan als je wilt.”

“Ik zal Wouter en Alex bellen of die ook gaan. Zo niet, dan blijf ik thuis.”

“De Grote Zaterdagavondshow met Marc-Marie en Beau is op tv,” zei Sven.

“Je weet hoe ‘niet’ leuk ik dat programma vind.”

“Daarom juist! Dan ga je misschien lekker stappen.”

“Hoe laat moet je beginnen?” vroeg Casper.

“Vier uur, dus ik moet gaan. Tot vanavond,” zei Sven terwijl hij opstond en af ging rekenen bij de ober.

“Werkse, schatje,” zei Casper tegen de weglopende Sven.

Schatje, daar had hij zo’n bloedhekel aan, hij had het al zo vaak tegen Casper gezegd. Maar op de één of andere manier bleef het niet bij hem hangen en had hij het gewoon al opgegeven, wat had het voor nut.

Amsterdam, 11 september 2010 – 22:00 – Leidseplein

“Ik had een hamburger besteld zonder komkommer en sla. En wat krijg ik? Een burger mét komkommer,” briede de man aan de balie.

“Sorry meneer.”

“Ja, sorry, daar heb ik niets aan. Ik wil nú de chef spreken!”

“Dat is toch niet nodig, meneer. U krijgt een nieuwe hamburger van me.”

“Nee, ik wil je chef spreken. Ik had het nog zo gezegd bij het bestellen.”

“Ik zal hem roepen meneer.”

De jongen draaide zich om en keek de keuken van het Burger Plaza restaurant in.

“Sven, kun je even komen,” zei hij onzeker.

Sven keek vanuit de keuken naar de balie waar de smeekbede vandaan kwam. Hij zag Anthony een beetje wanhopig naar hem kijken. Aan de andere kant van de balie stond een kale, dikke man, die het gezien zijn gelaatsuitdrukking alles behalve naar zijn zin had.

Elke dag was er wel iemand die een klacht had. Vaak mede veroorzaakt door overmatig alcoholgebruik. In andere gevallen waren het obesitaspatiënten.

“Wat kan ik voor u doen, meneer?” vroeg Sven beleefd.

“Die eikel heeft me een verkeerde hamburger gegeven. Terwijl ik nog zo gevraagd heb om een hamburger zonder komkommer en sla,” tierde de man met de daar bijhorende armbewegingen.

“Mijn collega heeft het vast niet goed gehoord. Waar is die hamburger nu?”

“Die, eh, die heb ik weggegooid,” zei de man verbaasd.

“Dus u vond hem toch lekker genoeg om helemaal op te eten?” vroeg Sven sarcastisch.

“Nee, ik zeg je toch dat ik hem heb weggegooid.”

Het hoofd van de man dat al rood was werd nog roder, en de ogen begonnen vuur te spuwen richting de laconiek optredende Sven.

“Ga hem maar zoeken dan,” zei Sven triomfantelijk.

“Sorry?” zei de man niet begrijpend.

“De hamburger. Ik wil wel zien dat mijn collega u een verkeerde hamburger heeft gegeven.”

De man stond op ontploffen, hij hapte naar adem.

“Jij, jij denkt dat ik lieg?!” schreeuwde de man.

“Dat zeg ik niet, maar ik wil wel het bewijs zien,” zei Sven rustig.

“Ik heb toch gezegd dat die hamburger niet goed was!” schreeuwde de gast. Het speeksel vloog over de balie.

“Als u niet tevreden bent over uw gekochte wasmachine dan wil de monteur toch ook eerst naar de wasmachine kijken voordat hij hem volledig vervangt?”

“Maar, dat is... Laat maar. Ik krijg jou nog wel!” zei de man terwijl hij zich omdraaide en luid vloekend het restaurant uit liep.

“Zo doe je dat,” zei Sven tegen Anthony.

“Dat kun je toch niet maken, misschien heb ik het wel echt verkeerd gedaan,” reageerde Anthony geschokt.

“Misschien. Maar dan kom je met de hamburger die niet goed is klagen en niet zonder.”

“Dankjewel, Svennyboy,” zei Anthony terwijl hij met zijn rechterhand over de kont van Sven streelde.

“Svennyboy? Wat doe jij nou?” vroeg Sven verbaasd.

“Sorry,” zei Anthony en staarde met zijn ogen naar de grond.

Sven liep weg met een grijns op zijn gezicht. Anthony ook al van de club? Een goede aanwinst, dat wel, maar hij had het niet verwacht.

“Hier is je hamburger,” klonk het van de andere kant van de balie. De man die net vol woedde was weggelopen was terug. En dit keer met het bewijs in zijn hand.

“Zie je, komkommer en sla.”

Sven draaide zich om en liep terug naar de balie. Zou hij die vent helemaal gek maken, door de sla en de komkommer van de hamburger te halen en deze terug te geven, of zou hij hem gewoon een nieuwe geven? Het leek erop dat Anthony echt een fout had gemaakt. Hij koos voor de rol van professionele en klantvriendelijke bedrijfsleider.

“Ik kom u zo persoonlijk een nieuwe hamburger brengen, zonder sla en zonder komkommer. Waar zit u precies?” vroeg hij aller-beleefdst.

De man wees naar een tafeltje waar een vrouw en een kind zaten.

“Ik kom zo bij u. Lust uw zoon misschien nog een ijsje?”

Het gezicht van de man klaarde op.

“Dat zal hij wel lekker vinden. Sorry van daarnet,” zei de man. Daarna draaide hij zich om en liep naar het tafeltje.

Dat werkt altijd bij die obesitas-figuren, iets eetbaars gratis geven staat garant voor succes.

“Sorry,” zei Anthony zacht.

“Dat is twee keer. De eerste keer hoefde je trouwens geen sorry te zeggen hoor,” zei Sven terwijl hij Anthony een knipoog gaf.

De jongen bloosde.

“En nu weer aan het werk. Ik handel het wel af met die meneer.”

“Dank je, Sven,” zei Anthony met de blosjes nog op zijn wangen.

Toch wel een leuke jongen die Anthony. Zijn *gaydar*, zijn instinct om andere homo's te herkennen, gaf meestal wel het juiste signaal af. Maar bij Anthony had hij dat signaal totaal niet gekregen. Tot zojuist.

“Ga je straks nog even mee wat drinken in de stad?” vroeg Anthony.

“Ja, lijkt me leuk, doen we,” antwoordde Sven zonder aarzeling. Zou hij Casper nog bellen, of die ook nog even kwam, of als hij toch was gaan stappen, waar hij was?

“Meneer, kunt u mij helpen?”

De rest van de avond gebeurde er weinig bijzonders. De man had nog een keer ‘sorry’ gezegd over zijn eerdere uitbarsting. Het was wel de dag van het ‘sorry’ zeggen.

Amsterdam, 12 september 2010 – 01:30 –
Reguliersbreestraat.

Het was druk in de stad. Het mooie weer had de mensen in de stad gehouden. Hoewel het altijd wel druk was in de omgeving van het Rembrandtplein, leek het nu drukker dan normaal.

“Ik vind het altijd een beetje smerig om na het werk nog te gaan stappen. Hoewel je wel schone kleding aan hebt, ruik je voor de rest van de avond naar friet en hamburgers,” zei Sven terwijl Anthony en hij de hamburgertent verlieten.

“Er is niets aan te doen, als we eerst nog gaan douchen is alles al dicht. Daarnaast valt het toch niet op tussen al die zwetende mensen,” zei Anthony. Sven kon hem geen ongelijk geven.

“Waar zullen we heen gaan?”

“De Montmartre doen?” stelde Anthony voor.

“Prima, loop jij maar voorop.”

Anthony ging Sven voor de Halvemaansteeg in. De hele steeg stond vol met mensen. Het was hier drukker geworden. Zeker sinds bijna alle cafés in de Reguliersdwarsstraat gesloten waren.

Een andere reden voor de drukte buiten was dat hier naar hartenlust gerookt kon worden, iets wat binnen niet meer mocht.

De Montmartre stond van voor tot achter vol. Vrolijke deunen van Katy Perry, die het lekker vond om met een vrouw te zoenen, dreunde door het café.

“Ken jij hier iemand?” vroeg Anthony terwijl hij rondkeek.

“Van gezicht vooral!” schreeuwde Sven.

Gelukkig de meesten alleen van gezicht, dacht hij.

“Wil je wat drinken?” vroeg Anthony.

“Biertje alsjeblieft. Ik ga even naar het toilet, als ik daar tenminste kan komen. Zie je zo weer,” zei Sven.

Anthony probeerde zich een weg door de mensenmassa naar de bar te wringen en Sven begon aan zijn lange tocht naar het toilet.

Het was bloedheet in het café en aardig wat mensen waren toe aan een nieuwe portie deodorant. Al vroeg hij zich af of dat ook maar iets zou helpen. Na vijf minuten geduw en getrek was hij bij de trap rechts achterin het café gekomen. Het zweet stond op zijn voorhoofd, gelukkig zat het grootste deel van zijn reis er op.

Hij keek het café in naar de dansende mensenmassa die zich uitermate goed leek te vermaken. En naar het vaste clubje mensen aan de zijkant van het café die alleen maar naar de dansvloer keken. Op zoek naar het volgende 'slachtoffer' of om zijn of hun vriend of vriendin in de gaten te houden.

Casper! Casper stond daar.

"Cas! Casper!" schreeuwde Sven zo hard hij kon richting zijn vriend. Kansloos natuurlijk. Door de herrie zou hij hem nooit kunnen verstaan.

Alex en Wouter zouden er ook wel zijn dan.

Casper kende Wouter van vroeger, van school. Toen Casper in Amsterdam kwam wonen waren ze een keer bij het stel op visite geweest. Daarna waren ze een paar keer met elkaar op stap geweest. Twee leuke spontane jongens waren het, maar hij kon ze nu niet vinden in de massa. Het was al een wonder dat hij Casper in de mensenmassa had herkend.

Wie was die jongen met wie hij aan het dansen was? Casper fluisterde wat in het oor van de jongen wat blijkbaar erg grappig was want de jongen moest er overdreven hard om lachen. Hij ging met zijn mond naar het oor, nee de mond van Casper. Hij...

"Casper!"ilde Sven.

"Hé! Loop eens door, je houdt de rij op!"

Sven draaide zich om en zag een geïrriteerde blik in het gezicht van een vrouwelijk-uitziende man die naar zijn schatting twee keer zo oud als hij was. Een bekende man.

Vast eerder gezien hier. Sven keek opnieuw de Montmartre in maar zag Casper niet meer.

“Loop je nog door of hoe zit het?” klonk het nors achter hem. Sven maakte ruimte zodat de man hem luid mopperend kon passeren.

Waar is Casper! Hij tuurde over de bewegende massa, in de richting waar hij eerst Casper had gezien. Was het Casper wel? Had hij zich niet gewoon vergist? Nee, hij had zich niet vergist. Daar, daar was hij, bij de uitgang, met die jongen! Hij draaide zich om en stuiterde bijna van de laatste traptreden af. Hij wurmde zich in rapper tempo dan eerst door de mensenmassa heen. Waar was Casper mee bezig? Wie was die jongen? Ging hij vreemd?

“Hé, Sven, je bier!” riep Anthony.

“Kom mee, we gaan hier weg,” zei Sven gehaast.

“Maar...”

“Kom nou mee, of blijf hier,” riep Sven geïrriteerd terwijl hij zo snel hij kon naar de uitgang liep.

Anthony keek naar de twee glazen bier in zijn hand, gaf ze aan een wildvreemde jongen, en volgde Sven naar buiten.

De steeg stond nog steeds helemaal vol. Hij keek naar links, naar rechts, maar zag Casper niet. Hij liep de Halvemaansteeg uit, richting van de Amstel, maar zag hem ook hier niet. Verdomme, dacht hij, dit gaat hij me niet aan doen, dit kan echt niet.

“Wat is er nou, waarom wilde je weg?” vroeg Anthony toen hij Sven had bijgehaald.

“Ik, ik dacht... Laat maar. Kom we gaan naar de Entre Nous, ik trakteeer,” ontweek Sven de vraag.

“...en zo leerde ik Marcel kennen. Al weer drie jaar geleden.”

“Drie jaar, dat doe je goed. Casper en ik... Casper en ik zijn pas een jaar samen.”

“En gaat het goed tussen jullie?” vroeg Anthony geïnteresseerd.

Sven nam een slok van zijn biertje. "Ik dacht het wel ja," was zijn vage antwoord.

"Lust je nog een biertje?"

"Wel ja. Het is de zesde of zevende al geloof ik, maar we zijn morgen toch vrij."

"Dat is dan twee bier, barman."

Sven had Casper een aantal sms'jes gestuurd, maar hij kreeg geen reactie. Dit voedde hem nog meer met het vermoeden dat Casper vreemd ging. Hoe lang was dat al aan de gang?

"Jongens, het is tijd. Ik wil naar bed," zei de barman.

"Nog ééntje, dan gaan we," probeerde Anthony nog.

"Nee, afrekenen en vertrekken, de tap is gesloten," klonk het duidelijke antwoord.

Sven stond op van zijn barkruk. Hij had beide handen nodig om overeind te blijven staan. Het bier had zijn uitwerking niet gemist. En hij voelde nu al een kater opkomen...

"42,50 alsjeblieft."

Sven pakte 50 euro uit zijn portemonnee en legde het geld op de bar.

"En bedankt weer," zei hij zo opgewekt mogelijk, en liep naar de uitgang van het café.

Buiten werden ze verwelkomd door een flinke regenbui. Sven zocht een plekje onder één van de nog openstaande zonweringen.

"Zullen we nog een afzakkertje nemen?" vroeg Anthony met een ondeugende blik in zijn ogen.

"Alles is al dicht. Tenminste, waar ik wil zitten is dicht."

"Ik bedoel bij mij thuis."

"Woon je hier vlakbij dan?"

"Ja, ik woon twee straten verderop," zei Anthony vrolijk

Sven keek op zijn horloge. Half vijf.

"Even dan, daarna ga ik naar huis."

"Volg mij maar!"

Anthony rende de regen in, in de richting van de Amstel.

Sven rende achter hem aan. Die regen maakte hem direct nuchter. Anthony had de vaart er goed inzitten. Op de hoek van de Amstel en de Halvemaansteeg sloeg hij rechts af. Wat kon hij hard rennen, hij leek wel een hardloper, zijn armen dicht tegen zijn lijf naar voor en achter zwaaiend, een echte sprinter. Tweehonderd meter verder sloeg hij rechts af, om vervolgens voor de deur van nummer 7a tot en met g te stoppen. Buiten adem arriveerde Sven ook bij het huis. Anthony had de sleutel al in het slot gedaan en opende snel de deur zodat de twee snel naar binnen konden. Het rennen door de regen had de jongens niet minder nat gemaakt. Druipend van de regen stonden ze in de gang van het pand, Sven nog nahijgend.

“Wat kun jij rennen zeg, niet normaal,” hijgde hij.

“Haha, talent denk ik, we moeten een beetje stil zijn trouwens, ik weet niet wie van de medestudenten thuis zijn.”

Sven knikte. “Wat studeer je?” fluisterde hij.

“Geneeskunde, tweedejaars.”

“Zo, meneer gaat dokter worden,” grinnikte Sven.

“Precies, en welke opleiding volg jij?” vroeg Anthony.

“Geen. Ik heb Vormgeving gedaan, maar ben van de winter gestopt.”

“Waarom?” vroeg Anthony nieuwsgierig.

“Omdat... omdat... Ik heb nu geen zin om dat uit te leggen,” zei Sven zacht.

“Oké,” zei Anthony met lichte verbazing.

Op de vierde etage opende Anthony de voordeur van zijn appartement en deed met een snelle beweging om de hoek van de deur het licht aan. Ze stonden meteen in een soort keuken annex woonkamer. Aan het einde van een boekenkast zag Sven een bed uitsteken. De boekenkast was dus de scheidingswand.

“Woont je vriend hier niet?” vroeg hij aan Anthony.

“Nee, daarvoor is het veel te klein hier. We hebben wel plannen. Hij woont in West, maar is nu naar zijn ouders in Apeldoorn. Ik ga even wat droogs aan doen, ga jij maar vast zitten.”

Sven liep naar het raam. Hij keek naar buiten, maar er was rond deze tijd geen mens meer te zien. De regen sloeg tegen de ruiten. De herfst had nu al zijn intrede gedaan. Niks nazomer.

“Ik ga toch maar even douchen. Ik ben doorweekt en heb het koud.”

Sven draaide zich om en zag Anthony met ontbloot bovenlijf een paar meter voor hem staan. Hij had in de paar weken dat Anthony nu bij Burger Plaza werkte nooit veel aandacht aan hem besteed. Onterecht naar nu bleek, want de jongen had een mooi afgetraind bovenlijf.

“Ik ben zo terug. Of ga je mee douchen?” zei Anthony met plagende stem.

Sven schrok van het aanbod. Dit had hij niet zien aankomen. Aan de andere kant... Hij had het koud. En kon het kwaad?

“En je vriend dan,” probeerde Sven de situatie te ontlopen.

“Ach, die hoeft het niet te weten,” zei Anthony terwijl hij Svens jas openritste en al begon met het losknopen van zijn pasgekochte paarse H&M-shirt.

“Wil je een peuk?”

“Nee, dank je. Ik rook niet,” sloeg Sven het aanbod af.

“Ik eigenlijk ook niet, maar na dit meestal wel,” zei Anthony lachend.

“Rare gewoonte. Hoeveel peuken heb je hier al zonder je vriend gerookt?”

“Veel. Doe jij dit niet vaker dan.”

Sven zuchtte.

“Ja, dus,” concludeerde Anthony met een tevreden glimlach.

“Nee, nooit, waarom doe jij het?” vroeg Sven ongemakkelijk. Hij had nu al spijt van wat hij gedaan had.

“Gewoon, omdat ik het lekker vind, jij?”

“Omdat..., Omdat het toch allemaal niets uitmaakt. Geniet van het leven, schijt aan de rest. Beter wordt het niet, het kan zomaar voorbij zijn,” zei Sven zachtjes.

“Zo zo, meneer de filosoof,” zei Anthony spottend.

Zonder iets te zeggen stond Sven op en begon zijn kleren aan te trekken.

“Ik moet gaan,” zei hij ongemakkelijk. “Dit was fout.”

“Nou, doe it dan. Zie je op het werk wel weer,” zei Anthony.

Zonder iets te zeggen, met enorm veel spijt en hoofdpijn verliet hij de studentenkamer. Hij liep de trap af, opende de buitendeur en werd verwelkomd door een vlaag regen. Hij verdiende niet beter, dacht hij. Hij trok zijn zomerjas zo hoog als mogelijk was op en liep door de regen naar het mooie appartement in de Rozenstraat.

Hij had behoorlijk wat gedronken vanavond, maar zowel de regen als wat er net was gebeurd hadden hem klaarwakker gemaakt. Dit was ongepland, maar ook ongewild? Casper, wat zou Casper denken? Zou hij al thuis zijn? En wie was die jongen? Was dit gewoon wraak, of jaloezie?

“Wat ben je laat,” zei Casper toen Sven zachtjes de slaapkamer binnensloep.

“Het was gezellig in de stad,” zei Sven zacht.

“Ik wist niet eens dat je nog ging stappen,” drong Casper aan.

“Een collega vroeg of ik mee ging,” zei Sven met een geërgerde zucht.

“Ik heb je nog gebeld en ge-sms’t. Ik was bezorgd,” zei Casper. Sven pakte zijn telefoon. Vier gemiste oproepen en twee sms’jes.

“Ik heb niet meer gekeken sinds het moment dat ik jou een sms had gestuurd. Was het leuk in de stad?”

“Mwah, het viel tegen. Het was wel druk.”

“Ik heb je nog gezien.”

“Waar dan?” vroeg Casper verbaasd.